Kus Jumalat ei ole?

Üks prohwessor küsis ühe Rooma paawsti kardinaali käest, et kas ta teaks seda paika nimetada, kus Jumalat ei ole?" Kardinaal wastas: „Põrgus." Siis ütles prohwessor: „Ei, Rooma linnas ei ole tema mitte, sest tal on seal üks asemik ehk walitseja." See üle saiwad kuurwürst ja isegi kardinaal südamest naerda.

Pole tarwis muretseda.

Seesama prohwessor oli ükskord kuurwürsti juures wõeraks. Kui nüüd prohwessor kaks praetud põldpüüd paberi sisse kinni mässis ja enese ette pani, ütles kuurwürst: „Härra prohwessor, teie ei pea mitte muretsema, mis teie peate sööma." — „Wäga õige", ütles prohwessor, „mina ei taha ka mitte muretseda, seepärast panen ma need põldpüüd oma tasku."

Wiina jätk.

Rahwas räägib, et kõrtsmikud olla mõnes kohas wiinale jätku juure pannud, nagu piimanehed wahest piimale, et enam ette lööks; piimale peawad teeäärest kraawist wet panema, aga wiinale wahest natuke kibedamat, mis mitte just kraawist wõtta ei ole.

Ühes trahteris nägi keegi wõeraste seast, et jämeda kõhuga trahteri papa suure weeämbriga alla wiina keldrisse läks. Ta arwas warsi, mis pärast wana jäme wet keldrisse wiis, sest ta oli enne juba kuulnud, et trahtersnik pidi kange wiina ümberristitaja olema. Seepärast katsus ta kawalust, et seda tempu awalikuks teha ja hüüdis korraga: „Tuli lahti, tuli lahti!" — „Kus? kus?" hüüdsiwad kõik. „Wiina keldris, wiina keldris!" wastas tema. Kõik jooksiwad keldri ja nägiwad nüüd igaüks, kuidas trahtersnik oma ankru sarnatse kõhuga kaksiti joodawa wiina waadi otsas istus ja wiinale jätku juure pani. Jah, kust muidu suur rikkus ja suur kõht tuleb?

Eesti-ma rahwa Kalender 1882, lk. 33